

Да си загина далечъ отъ тебъ,
Пролей за мене сълзи горчиви
Като припомнишь, кой е свѣтъ.

Недѣй забрѣва, наши-тѣ дѣла;
Недѣй потъпкава наша-та любовь:

Ннто помыслей, дѣшницѣ мила,
За други вѣрнихъ любовникъ новъ

Ня дѣй забрѣва какъ сами са каели
Въ любов-та вѣрни нши да умремъ,
Ако са случи да не сполучимъ —

Въ тозъ свѣтъ азжовинъ да са збиремъ.

И да не умира наша-та клетва,
Недѣй са кичи ты съ дрѣвѣ вѣницъ,
Горъ на неко-то нши ша са сръшнемъ,
Ще са вѣничимъ съ райски цвѣтцъ.

— 0 —

(Пчелка златаа что ты жужишь.)

Що си кохърна, мила дѣшницѣ,
Що тѣй повѣнхъ твой-то бѣло лице?

Що черни Очи павватъ изъ роса,
И сълзи кршишь рѣсѣ късь?

Ахъ, сладко пнае и нажалено!
Що ти-й сърдце-то толкогъ ранено.